



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μεταφράσις Π. Φέρμπον, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μεταφράσις Λαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν'
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἠγέρθη καὶ ἦτο κάτωχος ἀναλογιζό-
μενος ὅτι ἤθελε τολμήσῃ νὰ ἀποποιηθῇ
τὸ παρὰ τοῦ πατρός του ἐμπεπιστευμένον
αὐτῷ ἔργον.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἡσθάνθη δρο-
σιζόμενον ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας τὸ ἐκ
τοῦ πυρετοῦ πυριφλεγές μέτωπόν του.

Προσῆγγιζεν ἡ νύξ, σιγὴ ἐπεκράτει ἀνὰ
τὰς ἐρήμους ὁδοὺς, ὃ δὲ οὐρανὸς ἐπορφυ-
ροῦτο ὑπὸ τῶν υστάτων ἀκτίνων τοῦ δύ-
σαντος ἡδὴ ἡλίου.

Κλαγγὴ κώδωνος ἐκκλησίας ἠκούσθη
μακρόθεν, ἀσθενὴς καὶ μελαγχολικὴ, καὶ
ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ἐσήμαινε τὸ ἐπικη-
δεῖον τῆς ἀθωότητος του.

Διανοήθη ὅτι τετέλεσται πλέον· ἐν τῷ
βίῳ δὲν ἠδύνετο νὰ εὑρῇ μίαν κἂν στιγ-
μὴν εὐτυχίας. Καὶ αἰσθανόμενος ψῦχος
δριμύ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔκλυσε πι-
κρῶς.

Ἦ φωνὴ τῆς θεραπαινίδος ἀφύπνισεν αὐ-
τὸν ἐκ τῆς νάρκης.

— Κύριε Γεώργιε, σὺς περιμένουν ἔς τὸ
τρῆπεζι...

Ἐπρὶξεν ἀναλογιζόμενος ὅτι θὰ εὐ-
ρεθῇ ἀπέναντι τοῦ πατρός του.

Ἐπρεπεν ὅμως, διότι εὐρίσκετο, ἔνεκα
τῆς εὐθύτητος καὶ τιμιότητος του, περι-
πλεγμένος ἐν ἀδιεξόδῳ λαβυρίνῳ.

Ἐν τούτοις κατέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον
καὶ εὔρε τοὺς γονεῖς του καθημένους περὶ
τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἤχνιζε τὸ ῥόφημα.

Ἡ μήτηρ του παρατηρήσασα αὐτὸν
καταβεβλημένον, ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν
μετὰ μητρικῆς μερίμνης.

Ὁ Καρβαγὰν τρίβων τὰς χεῖρας καὶ
γελῶν εἶπε:

— Νὰ ἄνθρωπός που φαίνεται καὶ ἀπὸ
τὰ μούτρα του ὅτι εἰργάσθη καλὰ! Ὡ-
ραῖα!.. τώρα ἄς φῶμε!..

Τὸ δείπνον ἐγένετο σιωπηλόν.

Ὁ Γεώργιος ἔτρωγεν ἀφρημένος, καὶ
ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐπιχειρήματα
ἀμυντικά.

Ἡ μήτηρ εἶχε κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν
περίλυπος, προβλέπουσα ἐγγὺς τὴν κατα-
γίδαν.

Ὁ Καρβαγὰν κατεβρόχιζε.

Ἄμα λήξαντος τοῦ δείπνου εἶπεν ὁ
Καρβαγὰν πρὸς τὴν γυναῖκά του, μετὰ
τρόπου μὴ ἐπιδεχομένου ἀναβολῆς:

— Τώρα σὺ, καλὴ μου, ἔμπορεῖς νὰ
ᾤπῃς ἐπάνω. Ἐχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν ὁ
Γεώργιος καὶ ἐγώ...

Ἐφερε τὸν νέον εἰς τὸ γραφεῖόν του,
ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐξα-
κοντίζων πρὸς αὐτὸν βλέμμα ὀξύ, εἶπε
μετὰ φωνῆς ἀποτόμου:

— Λοιπὸν;

Ὡς βλέπετε, ἄνευ προοιμίων ἄνευ πε-
ριστροφῶν ἦλθεν εὐθύς εἰς τὸ κύριον ζή-
τημα.

Καὶ ὁ Γεώργιος ὥφειλε νὰ ἀποκριθῇ ἀ-
μέσως εἰς τὸ φοβερὸν τοῦτο «λοιπὸν»; τὸ
περικλεῖον τοσαύτας τρικυμίας,

Συναγαγὼν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις,
ἐστερεώθη ἐπὶ τῶν τρεμόντων ποδῶν του,
καὶ μετὰ στόματος ξηροῦ καὶ φωνῆς ἡλ-
λοιωμένης ἀπεκρίθη:

— Λοιπὸν! πᾶτερ μου νὰ σὰς εἶπω εἰ-
λικρινῶς τὴν ἀλήθειαν; αἱ ὑποθέσεις σὰς
αὐταὶ μου φαίνονται ἐλθουσιν αἱ τὰς ἐμελέ-
τησας ἐπισταμένως... καὶ ἂν θέλετε νὰ
σὰς εἶπω τὴν γνώμην μου, θὰ κάμετε
καλὰ νὰ τὰς ἀφήσετε νὰ κοιμηθοῦν· δὲν
εἶνε νὰ συζητηθοῦν δημοσίᾳ...

Ὁ Καρβαγὰν οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου του ἐτρα-
χύνθησαν, ἐσύριζεν εἰρωνικῶς καὶ ἐγερεθεὶς
ἀτάραχος, εἶπεν:

— Ἀλλὰ ἐγώ, παιδί μου, ἔδωσα χρή-

ματα... καὶ πρέπει νὰ τὰ εἰσπράξω...

Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὸ φῶς. Κάθε στιγ-
μὴν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κά-
μνω κατὰσχεσιν, διότι δέν με πληρώνουν
οἱ ὀφειλόμενα... Αὐτοὶ οἱ βρωμοχωρικοὶ ἔ-
χουν τὴν μανίαν νὰ δχνεῖζονται περισσό-
τερα ἀπὸ ὅσα εἰμποροῦν νὰ μου δώσουν...

Ὅσοι δὲν ἔχουν χωράφια, μοῦ παραχω-
ροῦν τὴν ἐσοδεῖαν των... Καὶ ἔπειτα, παιδί
μου, αὐτὸ εἶνε ἡ γεωργικὴ πίστις... Ἄν
ἔλειπα ἐγώ, δέν θα εἶχαν πῶς νὰ πλη-
ρώσουν τοὺς ἰδιοκτήτας των. Ἐννοεῖς λοι-
πὸν νὰ τοὺς χαρίσω ἐγὼ τὸν παρᾶ μου!

Ὁραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἐγὼ εἶμαι ἔμ-
πορος, δέν εἶμαι ἐλεῆμων ἐταιρεία! Τί
κάθεσαι καὶ μου λές; Ἀκουσ' ἐδῶ, παιδί
μου, ἐδῶ δὲν χωροῦν θεωρίες... ἰδέες τοῦ

σχολείου... Πρέπει νὰ ἰδῇς τί λέγει καὶ
ἡ πράξις... Ἐ, λοιπὸν θέλεις νὰ σου εἰπῶ
τὴν μαύρην ἀλήθειαν; αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι
ὅπου τοὺς λυπᾶσαι, αὐτοὶ με ἀφανίζουν...
Καὶ εἰς τὸ τέλος μένω ζημιωμένος...

Καὶ ἐξεσφενδόνισε τὰς λέξεις ταύτας
μετὰ τοσαύτης πειθοῦς, ὥστε ὁ υἱὸς δέν
εὔρε λέξιν ν' ἀποκριθῇ...

Τὸν ἠφάνιζον!

Ὁ Καρβαγὰν λοιπὸν ἦτο τὸ θῦμα καὶ
οἱ ὀφειλόμενα τον ἐλήστευον!

Ὁ τραπεζίτης ἐβάδιζε βήματά τινα,
καὶ ἔπειτα σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του
καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμυκεῖ,
εἶπε:

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶνε φτώχεια! Πέ-
μου λοιπὸν, θέλεις νὰ ἀνυπακούῃς τὰς ὑπο-
θέσεις μου; ναι ἢ ὀχι;

Ὁ Γεώργιος ἐνδοιάσας πρὸς στιγμὴν,
ἡρυσάσκει καὶ σαφῶς ἀπεκρίθη:

— Ὁχι.

— Ἀ! ἄ!!, ἀνερώνησεν ὁ Καρβα-
γὰν, ὑψῶν βαθυμυδὴν τὴν φωνήν. Μωρὲ
ᾤειά σου, σὺ δὲν χωρατεύεις, τὰ λέγεις
ὀρθὰ κοφτὰ!.. Μήπως λογαριάζεις ὅμως
νὰ κάθῃσαι ἐδῶ μὲ τὰ χεῖρά σου σταυρωμένα
καὶ νὰ σε τρέφω ἐγώ;

— Ὁχι, πατέρα, ἔχω σκοπὸν νὰ ἐρ-
γασθῶ, ὡς πρὸς τοῦτο μέινετε ἥσυχος.
Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με βιάσετε.

— Καὶ μήπως ἐγὼ σου εἶπα τίποτα;
εἶπε τρῆχέως ὁ Καρβαγὰν... Ἐνόμισες